

Natečaj za izvirno otroško literarno in likovno delo ter fotografijo 2019, Slovenj Gradec

Mestna občina Slovenj Gradec je v sodelovanju s Koroško galerijo likovnih umetnosti razpisala natečaj za izvirno otroško literarno in likovno delo ter fotografijo na teme:

- Jeziki, ki jih uporabljamo
- Čebela
- Leonadro da Vinci

Tudi metelkarji so sodelovali na omenjenem natečaju.

Pohvalo si zaslužijo **Lara Makovec, Nika Vidrih in Taj Strojnar** pod mentorstvo ge. Mateje Korenič, saj so bili njihovi likovni izdelki razstavljeni na razstavi v Koroški galeriji likovnih umetnosti v Slovenj Gradcu.

Razstavljeni pa so bili tudi literarni prispevki Špele Gorenc *Okolje in mi* ter *Ti, midva* in Tine Kraljić *Svoboda* ter *Mati* pod mentorstvom ge. Irene Pleterski.

Obe učenki, danes že srednješolki, si zaslužita posebno pohvalo, saj je bilo delo Špele Gorenc *Ti, midva* ter delo Tine Kraljić *Mati* nagrajeno.

Učenki sta izbrali nekaj besed, ki jima v materinščini največ pomenita, ter jih nato uporabili v svojih literarnih delih (označene so s krepkim tiskom).

TI, MIDVA

Tvoje **oči**. Tvoje lepe **oči**, so premagale **solze** ... Gledam tvoje **oči** in vidim **bolečino**. Ostro **bolečino**. Nekaj te muči. Včasih je bil tvoj **pogled** lep, vesel, a zdaj vidim le **bolečino**. Tvoje **oči** ne švigajo več naokoli, da bi me iskale. Gledajo samo še tla, globoko v tla.

Ne pogledaš me, ko se srečava. Niti ne spregovoriš z mano. Jaz pa samo hrepenim po tebi in tvoji bližini. **Srce** se mi trga, ko te gledam. Ne razumem, zakaj se to dogaja. Zakaj se to dogaja nama ... Zakaj? Kaj sem storila narobe? ...

Tišina, ki te spremlja, mi pove vse. Hočeš biti svoboden, pa ne moreš. Ujet si sam vase. Sprosti se, nasmej se. Pozabi na **bolečino** in govori. Iz sebe daj vse, kar te boli, teži. **Srce** bo vse oprostilo. Vse bo pozabljeno in začel boš na novo.

Nič naj te ne ustavi. Pojdi naprej in se ne oziraj nazaj. Bom že razumela in čez čas prebolela. A prej povej, kaj je narobe. Ne bom te spustila, dokler ne izvem. Sem mar jaz tista, ki je storila napako?

Najina **pot** je že zapisana, morda skupna ali vsaka zase. A vedi, jaz te nikoli ne bom pozabila. Tvojega **smeha**, tvojih **oči**. Vedno boš v meni.

Spominjala se bom vse. Vsak trenutek s tabo. Vsak tvoj **pogled**, dotik, **objem**. Vse.

Morda je konec ali ne. A včasih poglej v **nebo**, glej **zvezde** in misli na naju. **Življenje** je prekratko, da bi pozabil naju in najino **ljubezen**. V **zvezdah** je zapisano vse. Tudi najina **ljubezen**. Vse. In tega se ne da izbrisati.

Tudi tebe in tvoje **zvezde** se ne da izbrisati. Vedno, ko bom pogledala v **nebo**, mi bo svetila le ena **zvezda** – in to boš ti. Kazal mi boš pot in vodil v **življenju**. Nikoli pa ne boš nekdo, ki me je prizadel. Vedi, da sem vedno tu zate. In vedno se lahko zatečeš k meni.

Ljubezen pride in gre. A najina bo ostala, pa ne v zraku, ampak v najinih **srcih**. Sedaj potrebujeva le **svobodo** in **čas**.

Zvezde naju bodo vodile in upam, da nekoč spet prideva na skupno **pot**. Skupno **pot življenja**.

Špela Gorenc, 9. a, 2018/19
Tema: Jeziki, ki jih uporabljamo

MATI

»**Pomlad** je, pomlad!« vpije moje mlado srce. »Kje je **ljubezen**? Naj se vendar že prebudi iz zimskega spanja!«

Zunaj vse drhti od pomladnega sonca. **Veter** mi šumi v laseh in s stopali se dotikam sveže rose na pravkar prebujenih cvetlicah. Čutim, kako pomlad prihaja na deželo in kdo ve, morda bo kmalu prišla tudi v moje srce.

Iz sanjarjenja me prebudi materin klic. Ko se približam domu, diši. Po pomladi? O, ne. Po palačinkah.

V kuhinji je toplo. Sedem. In ko gledam, kako se materine roke spretno in vajeno premikajo skozi zrak, ko gledam to tako znano postavo, v srcu čutim **pripadnost**. Pa ne le pripadnost do nje, temveč nekako pripadnost do vsega sveta. Pripadam veselju. Rada bi ji rekla hvala, a vem, da je tako drobna beseda mnogo premajhna. Me bo sploh razumela? Bo začutila vso to mojo hvaležnost in ljubezen do nje? Bo v mojem pogledu prepoznala to drobno zahvalo?

Predam se toku misli, medtem ko grizljaj za grizljajem okušam to sladko mamino ljubezen. Nemo strmim predse, ko na rami začutim njeno blago roko. Zazrem se v njene oči in zdaj vem, da bom zmogla.

»**Hvala**.« Zavrtam še globje v njene oči. »**Rada te imam**.«

Je to **sreča**? Solza v najinih očeh in tih **objem**, ki se vleče tja v neskončnost.

Zvestoba, pripadnost druga drugi. Ljubezen, ki se pretaka iz njenega diha v moj dih. Roka, ki lovi solzo, dlan, ki objame obraz.

Tina Kraljić, 9. a, 2018/19
Tema: Jeziki, ki jih uporabljamo

Iskrene čestitke vsem!

Irena Pleterški